

เทศน์เช้า วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

นี่พูดถึง เห็นไหม คุณเลิศของคนดี เรามาวัดมาด้วยกัน เรามาเพื่อปฏิบัติธรรมนะ เรามาปฏิบัติธรรม คำว่าปฏิบัติธรรม สัจจะ อริยสัจจะ.. อริยสัจจะมันเป็นความจริง แล้วเราเอาความปลอม เอาความโกหกมดเท็จไปแสวงหาอริยสัจ มันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร?

สิ่งที่เป็นความจริง เห็นไหม เวลาเกิด แก่ เจ็บ ตาย มันเป็นความจริงอันหนึ่ง เราก็ว่าเกิด แก่ เจ็บ ตาย ใครๆ ก็รู้ สิ่งนี้ทุกคนก็รู้ ทุกคนก็เห็นนะ นี่สรรพสิ่งที่ไม่ใช่ของเรา อะไรที่ไม่ใช่ของเรา ชีวิตที่ไม่ใช่ของเรา แต่ทำไมมันทุกข์ล่ะ? ไม่ใช่ของเราแล้วเราเอาตัวออกของเราได้อย่างไร? เพราะอะไรรู้ใหม่? เพราะเราเคยชินกับมัน ไปคุ้นชินกับมัน

นี่ความดีจริงๆ ความดีคืออะไร? ความดีคือความดีสิ นี่ความดีต้องการให้คนรับว่าเป็นความดี ความดี เห็นไหม ความดีหน้าไหว้หลังหลอก นี่ดีแต่เปลือก แต่หัวใจมันไม่เป็นความจริง ถ้าหัวใจเป็นความจริง สัจจะมันต้องมีสิ ศิล สมาธิ ปัญญา.. ศิลนี้ ถ้าศิลมันไม่มี ทำไมพระเรา คูดิต่อหน้าโยมทำไมอดอาหารกัน ทำไมผ่อนอาหารกัน ของมาซึ่งๆ หน้าแต่ทำไมไม่ตักใส่บาตร ทำไมไม่ฉันให้อิมหมีพลีมัน

อิมหมีพลีมันก็ไปนอนเป็นหมูไง มันอิมปากอิมท้อง แต่ธาตุขันธ์ ไข่มันมันทับร่างกาย แล้วนี่คูดิข่าวสารที่เอามา เห็นไหม ข่าวสารมันเป็นประโยชน์กับทางโลกนะ แต่มันไม่เป็นประโยชน์กับการประพฤติปฏิบัติ คูดิคุณานินทาเรา พอบอกคนนี่เขาค่าเรา โอ้โฮ.. ขึ้นเป็นไฟเลย แล้วเป็นไฟมาจากไหน โอ้โฮ.. เขาค่าเราดังแต่เมื่อวาน เมื่อวานขึ้นตั้งแต่เดือนที่แล้ว ตั้งแต่ปีที่แล้ว พอเรารู้มันเป็นไฟขึ้นมา เห็นไหม มันมากกระตุ้นกิเลสเราไง มันถึงอายคนนะ อินทรีย์นี้สัมผัสโทษมงคล ล้ารวมระวังทั้งหมดเลย แล้วเราจะมาล้ารวมระวังเพื่อจะมาเอาจิตใจของเรา ถ้าเราจะมาเอาจิตใจของเรา เราจะไปเอาข้อมูลข่าวสารเอาสิ่งรับรู้ข้างนอกมาทำไม?

“รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร”

ถ้าเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร แล้วเราไปแสวงหามันทำไม นี่เราไม่แสวงหาแต่เราสร้างวัด เห็นไหม เราบอกเราสร้างวัด ทุกคนบอกนี่เราสร้างวัด วัดสร้างมาทำไม? เพราะว่าวัดทั่วไป วัดร้างเยอะแยะไปหมดเลย วัดที่ไหนก็ร้าง ไม่มีพระอยู่เลยสร้างวัดทำไม?

นี่การสร้างวัดของเรา เห็นไหม เราสร้างขึ้นมาเนี่ยมันเป็นรวงรังของนก ของที่พึ่งอาศัย ถ้าเราจะฝึกคนขึ้นมา แต่เราไม่มีสนามฝึกซ้อม เราไม่มีที่ฝึกเขา เราจะไปฝึกที่ไหน? อ้าว.. แล้วรวงรังเก่ามันมีทำไมมันไม่ไปเอารวงรังเก่าล่ะ? รวงรังเก่าเนี่ย เอารวงรังเก่าไว้มันมีเจ้าของ มันมียักษ์มีมารปกครองอยู่ ถ้าเราเข้าไปแล้ว เราจะประพฤติปฏิบัติตามกระแสนธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้เลย

โลกเป็นใหญ่! โลกเป็นใหญ่ต้องดูหน้าปะจุมุก ต้องมีลับลมคมใน ต้องมีสิ่งต่างๆ เห็นไหม ถ้าเราจะไปทำตามสัจจะ ทำตามความเป็นจริง มันก็ไปเกินหน้าเกินตาเขาอีก เรามาอยู่โพธารามปีแรกนี่พระก็ถาม

“สร้างวัดทำไม? ทำไมไม่ไปอยู่กับเขา”

เราบอก “อยู่กับเขาก็ได้ จริงหรือเปล่าที่ให้ไปอยู่กับเขา ให้ฉันมือเดียว ให้ถือธูปดงควัตร”

เขาก็ให้ทำ ให้ทำวันสองวัน ให้ทำเสร็จแล้วเขาก็จะกลืนจะกินไป ถ้าจิตใจเราไม่เข้มแข็งนะ เราจะยืนอยู่ในสังคมไม่ได้หรอก กระแสสังคมนั้นกลืนกินไปหมด เห็นไหม หลวงตาท่านบอกเลย

“ท่านสอนพระเป็นแสนนะ แล้วมันหายไปไหนหมด”

สังคมนั้นกลืนกินไปหมดไง โลกมันกลืนกินไปหมด แล้วพอเราจะทำขึ้นมาเนี่ย อู้อู้อ.. อย่างนี้เป็นทิวี่มานะ นี่เป็นกิเลส.. มันไม่ใช่กิเลสหรอก มันเป็นสัมมาทิฐิ ทิวี่ที่ตีงาม ทิวี่ที่ถูกต้องมันมีใช่ไหม? ความถูกต้อง ความดีงามมันมี เราต้องยืนหลักความถูกต้อง ถ้าความถูกต้องมีเราต้องยืนให้ได้ นี่ถ้ามันเป็นการดูหน้าปะจุมุก ความดีอะไร? ความดีของใคร?

ถ้าความจริง เห็นใหม่ ถ้าความจริงเราต้องดีก่อน มือต้องสะอาดก่อน ถ้ามือไม่สะอาด นี่ที่ปฏิบัติกันอยู่ปัจจุบันนี้ คุณเขาบอกว่าเราสอนผิดๆ ไซ้! เพราะเราสอนกับสังคมที่มันถือกันอยู่ มันแตกต่างกัน ถ้าไม่เราผิดก็ต้องเขาผิด เขาว่าเราสอนผิด แต่เราก็อ้างว่าเขาสอนผิด

คุณเวลาเขาปฏิบัตินี้ลัดสั้นๆ เห็นใหม่ คุณของมหายานเขา เวลาไปนิพพานก็มีสุขาวดี สูงกว่านิพพาน เวลาพระอรหันต์ของเขานะ เป็นพระอรหันต์แล้วนะยังกลับมาเกิดอีกได้ มหายานสอนอย่างนั้นนะ เป็นพระอรหันต์จะกลับมาเกิดอีกก็ได้ จะไม่กลับมาเกิดอีกก็ได้ เป็นพระอรหันต์ของเขา แล้วเขาบอกลัดสั้นๆ เห็นใหม่ นี่เราไปตื่นตื่นไปกับเขา เราบอกใครสอนผิดๆ

พระอรหันต์กลับมาเกิดได้อีกไหม? พระอรหันต์จะไม่เกิดอีกก็ได้ไซ้ไหม? พระอรหันต์กลับมาเกิดอีกก็ได้ พระอรหันต์จะกลับมาหรือสัตว์ขันธ์สัตว์ก็ได้ นี่ก็ความเห็นของมหายานเขานะ แล้วเราบอกลัดสั้นๆ

นี่นิพพาน นิพพานของใคร? นิพพานของคนมีกิเลสไซ้ไหม? กับนิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นิพพานคือสิ้นจากกิเลส กลับมาเกิดอีกไม่ได้ กลับมาเกิดไม่ได้เพราะมันไม่มีเชื้อไข แล้วถ้ามันมีเชื้อไขอยู่ นิพพานมีเชื้อไขอยู่ยังกลับมาเกิด แล้วเป็นนิพพานได้อย่างไร?

นี่ไงเขาว่าสอนผิดๆ ใครสอนผิด! คำว่าสอนผิดนี้ใครสอนผิด คำสอนของใคร? คำสอนของใครนี่มันเอาอะไรเป็นหลักฐาน เอาอะไรเป็นเครื่องยืนยัน นี่เวลาคนมาถามเราถึงบอกว่า

“เรากล้ายืนยันว่าคนที่เขาสอนนี้เขารู้”

อย่างเราทำผิดทำถูก เรารู้อยู่แก่ใจนะ เราจะรู้อยู่แก่ใจ ความผิดนะถ้ากิเลสมันยังมีอยู่ มันเงา มันเหงา มันหงอย มันมีของมัน มันต้องคืนของมัน แล้วเวลาสอนออกไปเขาก็รู้ๆ อยู่ แต่มันจืดหลังเสีย พอจืดหลังเสียไปนี่ มันเอาเหตุเอาผลมาคุยกันสิว่ามันผิดมันถูกตรงไหน? ถ้าเขาคุยกันด้วยเหตุผล แต่นี่ไม่พูดอย่างนั้น พูดว่าใช้อารมณ์ ใช้ความรู้สึก อารมณ์ที่รุนแรง

คำว่ารุนแรงนะ หลวงปู่มั่น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุดประจำ เวลาได้
ภิกษุชาววัชชี เห็นไหม นี่จะมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วมาถึงมาจัดที่
นอนกัน มาถึงตรงกุฏิมาจัดที่เตียงดังกล่าว ในสมัยนั้นพระนาคิตะเป็นผู้อุปฐากองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ พระอานนทังไม่ได้อุปฐาก

“นาคิตะ นั่นใคร? เหมือนชาวประมงเขามาหาปลากัน”

คือภิกษุส่งเสียงดัง เวลาอยู่ที่อยู่อาศัยนี้ส่งเสียงดัง ท่านบอกว่า

“เหมือนกับชาวประมงเขามาหาปลา กัน ไล่ออกไป”

พระพุทธเจ้าให้ไล่ออกไป เห็นไหม จนพระนาคิตะก็ไปไล่ออกไป พอไล่ออกไป
ตกคิณนั้นสอนเทวดา เทวดาบอกเลย บอกว่า “นี่ภิกษุใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าไล่ออกไปเขายังไม่เข้าใจ” ก็ไปเรียกกลับมาเทศน์ถึงเป็นพระอรหันต์หมด เห็นไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ ถ้าทำผิดท่านก็ลงโทษ ท่านกระหนาบนะ นี้
ไม่ใช่ว่าพระอรหันต์มันจะเปิดกว้าง ใครจะเหยียบหัว อ้าว.. เหยียบหัว ดินซ่ายก็เหยียบ
ดินขวาก็ดินหนึ่งจะเป็นพระอรหันต์ มันไม่ใช่! พระอรหันต์นี้ผิดถูกต้องชี้ ถ้าผิดก็ว่าผิด
ถูกต้องถูกต้อง ชี้ตามนั้น ถ้ามันผิดขึ้นไป ผลของการผิด เริ่มต้นผิด เห็นไหม หลวงปู่มั่น
บอกว่า

“ต้นคดปลายตรงไม่มี”

ต้นคดปลายตรงไม่มี เห็นไหม เมื่อ ๒ วันนี่เขามาถาม เพราะเราพูดในซีดีไปบอก
การประพฤติปฏิบัตินี้ผิดทั้งหมด เขาฟังแล้วเขางงหมดเลย ผิดทั้งหมดเลย แล้วพอไป
เฉลยขึ้นมา การประพฤติปฏิบัตินี้ถูกต้อง นี่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
สะอาดบริสุทธิ์ทั้งนั้นแหละ แต่เราประพฤติปฏิบัติ เรามีกิเลสทั้งนั้นแหละ

คนที่มึนกิเลสอยู่ ปฏิบัติให้ถูกต้องเป็นไปได้ เป็นไปไม่ได้เลย แต่เวลาปฏิบัติขึ้น
ไปแล้วถึงพระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี ความถูกต้องมันเริ่มมีมากขึ้นๆ จนถึงที่สุด
นั่นละความถูกต้อง ความถูกต้องมันอยู่ที่นั่น แต่ในการปฏิบัติของเรามันผิดหมด ทีนี้คำ
ว่าผิดหมด ผิดหมดที่ไหน? ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นความจริงใช่

ใหม่? แต่กิเลสเป็นของเราใช่ไหม? แล้วเราไปจำกรรมนั้นมาเพื่อประพฤติปฏิบัติ เรา
ก็อบปี่มานี้มันเป็นความสะอาดหรือยัง?

อย่างเช่นพ่อแม่หาเงินมาด้วยน้ำพักน้ำแรงใช่ไหม? ลูกมันแบมือขอมา นี่พ่อแม่
ได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ของเราได้มาด้วย
น้ำพักน้ำแรงใช่ไหม ลูกเต๋ามันขอเอาๆ การขอเอา ก็กับการได้เงินมาของพ่อแม่มันต่างกัน
การได้เงินของพ่อแม่อย่างหนึ่ง การได้เงินของลูกอย่างหนึ่ง

นี่ก็เหมือนกัน พ่อเราเกิดมาเป็นชาวพุทธ เราบอกเงินเหมือนกัน.. ไข่เงิน
เหมือนกัน เงินของพ่อแม่คือพ่อแม่หามาด้วยหยาดเหงื่อ เงินของลูกคือแบมือขอมา พ่อ
เราเกิดมาเราศึกษาธรรมของพระพุทธเจ้า นี่ก็เงินเหมือนกัน แแบก็เหมือนกัน ตังค์
เหมือนกัน เขาว่าเหมือนกัน แต่ได้มาอย่างไร? คนหนึ่งได้มาด้วยอาบเหงื่อต่างน้ำถึงได้
เงินมา อีกคนหนึ่งแบมือขอ นี่ก็เหมือนกัน มาศึกษาธรรมของพระพุทธเจ้านี้สะอาด
บริสุทธิ์นะ ปฏิบัติต้องสะอาดบริสุทธิ์ สะอาดบริสุทธิ์ นี่เงินเหมือนกันๆ ก็แบมือขอ มัน
ไม่ใช่หามา มันไม่เป็นความจริงหรือ

นี่ก็เหมือนกัน เราเป็นชาวพุทธ สิ่งนี้มันจะเหมือนกัน มันเป็นไปได้อย่างไร? มัน
เป็นไปได้ไม่ได้ สิ่งที่มีมันเป็นไปได้แต่ว่ามันเป็นไปได้ คำว่าเป็นไปได้ไม่ได้นะมันมีสอง
หมายถึงว่า ศึกษาธรรมมา ธรรมเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่กิเลสของ
เรา มันขัดแย้งกันในใจของเราอยู่แล้ว พอมันขัดแย้งแล้วเราแสดงธรรมออกไปนี่มันเกิด
เห็นใหม่

นี่ที่ว่าเรามั่นใจว่าคนที่ผิดต้องรู้ว่าผิด เขาารู้ว่าเขาผิด รู้อยู่แต่ขาด! ถ้ารู้ว่าผิดนะ
คนไม่รู้จริงพูดออกไปมันขัดแย้งกัน เพราะกิเลสของเรา กับธรรมขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเข้ากันไม่ได้หรือ คุณเป็นลูก เราแบมือขอเงินพ่อแม่มา เราใช้
หมดแล้วเราจะเอาที่ไหน แล้วต่อไปเราจะเอาที่ไหนมาใช้ ถ้าไม่มีพ่อแม่คอยเจือจานอยู่
ตลอดเราจะเอาที่ไหนมาใช้ แต่ถ้าเราอาบเหงื่อต่างน้ำ เราหาของเราเอง เราจะหาได้
ตลอดไปใช่ไหม เงินเราจะหาได้ตลอดไป

ธรรมก็เหมือนกัน ธรรมถ้าเป็นความจริงในใจ มันไม่มีกิเลสในหัวใจ มันทำ
เมื่อไหร่ก็ได้ นี่น้ำอมตธรรม ใจของธรรม ใจของครูบาอาจารย์เราที่เป็นพระอรหันต์นะ

จิตใจนี้มันเหมือนบ่อน้ำทิพย์ มันใช้ไม่มีวันหมดหรือ มันพูดได้ทั้งปีทั้งชาติ พูดก็ปีก็ชาติธรรมะไหลไม่มีวันจบหรือ แต่ถ้าเราไปจ้มา เราไปขอมมา เราขอของพ่อแม่ไป เงินหมดแล้วจะเอาที่ไหน? พอเอาไม่ได้ก็ฉ้อฉล ฉ้อฉล ต้องหาทางเอาเงินมาจนได้ หาเงินมาใช้ให้ได้ พอฉ้อฉลขึ้นมา นี่โง่มหาโจร!

สิ่งที่เป็นมหาโจร นี่คำว่าสอนผิด ใครมันสอนผิด? ใครสอนผิดมันรู้อยู่กับใจ แต่พวกเรานั้นเป็นคนมีศบอดใจ เราเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใหม่ เราจะไม่รู้หรือว่าใครถูกใครผิด เพราะอะไร? เพราะคำพูดเหมือนกัน เวลาผู้รู้จริง คำพูดมันก็เป็นสมมุติ พูดมาจากธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นแหละ เวลาเขาไปศึกษาพระไตรปิฎกมาเขาก็พูดธรรมของพระพุทธเจ้าเหมือนกัน แต่รสชาติมันต่างกันนะ แต่เราไม่รู้ เราไม่เข้าใจ

มันต้องรู้จริงเห็นจริง มันถึงจะเป็นสัจจะความจริง ถ้ามันไม่เป็นสัจจะความจริง ความปลอมใจมันแสดงออกมาจากความจริงนั้นละ ในมุตโตทัยของหลวงปู่มั่นเห็นไหม

“ธรรมนี้สถิตในหัวใจของใคร?”

“สถิตในหัวใจของปุถุชน”

นี่มันเป็นสมมุติทั้งหมด มันเป็นกิเลสทั้งหมดเลย ถ้าสถิตในใจของพระโศดาบันเห็นไหม สะอาด ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ถ้าสถิตในใจของพระสกิทาคามี สะอาด ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้าสถิตในใจของพระอนาคามี สะอาด ๗๕ เปอร์เซ็นต์ ถ้าสถิตในใจของพระอรหันต์ นี่ทองคำอันนั้นสะอาดบริสุทธิ์ แล้วเรารู้ได้อย่างไรเพราะคำพูดมันเหมือนกัน แต่ผู้ที่ปฏิบัติรู้ได้ รู้ได้เพราะอะไร?

คูสิเราทำธุรกิจ เราหาเงินหาทอง กว่าเราจะทำเริ่มต้นมันต้องมีสินค้า มันต้องมีธุรกรรม มันต้องมีต่างๆ มันต้องมีการวางบิล มันต้องเก็บเงิน กว่ามันจะได้ตั้งค้มา มันไม่ใช่ของง่ายๆ หรือแล้วได้ตั้งค้มานี่กำไรหรือขาดทุนยังไม่รู้เลย ปฏิบัติไปจิตมันสงบจริงไหม? ถ้าจิตสงบไม่จริง ว่างๆ ว่างๆ พอว่างๆ ขึ้นมานี้เราว่างๆ กันนะ เราก็อ้าง

พระไตรปิฎกใช้ไหม? ธรรมะพระพุทธเจ้าบอกว่าง ปล่อยวาง เรากี่ว่างของเรา แต่ว่างนี้ มันว่างแบบปฏิเสธ

คูสิเราน้ำลงไปเราไม่มีอะไรเลย แต่เราอยู่ในได้น้ำนั้นนะ เวลาเราว่าง กิเลสมัน อยู่ในใจเรานะ มันมีอยู่ทั้งนั้นแหละ เราหามันไม่เจอ เห็นไหม แต่พอเราขึ้นมาจากน้ำ เรา ทำตัวเราสะอาดบริสุทธิ์ เราแก้ไขของเรา นั่นความว่างที่เรารู้ ที่เรารู้สัมผัส.. จิตถ้าสงบไป ว่างๆ มันมีเจ้าของ มีผู้สัมผัส มีผู้กระทำ มีสติ มีปัญญา มันพูดอย่างนั้นไม่ได้หรอก

เหมือนพ่อแม่ที่ทำมาหากินมา กว่าจะได้เงินได้ทองมา บอกว่าเงินนี้ลอยมาจากฟ้า เงินนี้ไปล้างกระเป๋ใครมาก็ได้ มันเป็นความจริงไปได้อย่างไร? แต่เด็กมันพูดอย่างนั้น มันขอพ่อแม่ไม่ได้ มันก็หิบบจยเอาในกระเป๋านั้นล่ะ มันว่าเป็นเงินของมัน นี่มันว่าเงิน ออกมาจากกระเป๋ เงินออกมาจากที่พ่อแม่เก็บไว้ แต่ของเรานี้เงินเราได้มาจากไหน? เงิน มันต่างกัน เห็นไหม

ความรับรู้ การอธิบายธรรมะมันต่างกันตรงนี้ ต่างกันตรงที่คนที่อาบเหงื่อต่างน้ำ มา มันรู้ว่าเราทุกข์เรายาก เรามีขั้นตอน มีความเป็นไปอย่างไร จิตมันมีกระบวนการ ของมันอย่างไร กบที่ไปหิบบจยไปจยมา ไปหิบบจยมาก็เงินเหมือนกัน นี่เราผู้รับ ต่อไป เห็นไหม นี่พูดถึงผู้สอนนะ พระต่างๆ ที่เขาแสดงธรรม ใ้ผู้ที่เราไปรับ พอรับจาก มือมันก็เบงก้เหมือนกัน

เบงก้ของพ่อแม่ เบงก้ของครูบาอาจารย์ที่เขาแสวงหามา เขาแสวงหามาด้วยตัว ของท่านเอง แต่เบงก้ก้เบงก้หนึ่งเขาหิบบจยจยมา มันต่างกันมาก คุณค่าก็ต่างกัน ความเห็นก็ต่างกัน แล้วสายบุญสายกรรมก็ต่างกันด้วย สายบุญสายกรรมหมายถึงของที่ มันมีคุณค่า คนที่รับไปมันจะเป็นประโยชน์กับดวงใจดวงนั้น แต่คนที่ไม่เห็นคุณค่ามัน เป็นโทษนะ

คูสิ ในพุทธศาสนาเขาว่าไม่เชื่อศาสนาพุทธจะเป็นบาปๆ เห็นไหม.. ไม่เป็นบาป ใครไม่เชื่อศาสนาพุทธไม่เป็นบาปหรอก แต่ผู้ที่ศรัทธาในพุทธศาสนา แล้วดิเตียนพระ อริยเจ้า เวลาพระอริยเจ้าที่เป็นความจริง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดง ธรรม บอกว่า

“อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้านะ”

พระอริยเจ้ารู้ถึงว่าสิ่งที่ควรพูดและไม่ควรพูด สิ่งที่เป็นเหตุปัจจัยที่เกิดขึ้นนี้รู้หมดแล้ว ถ้าพูดออกไปแล้ว.. สิ่งที่ยังจริง ถ้าพูดออกไปแล้วไม่เป็นประโยชน์พระพุทธเจ้าบอกอย่าพูด สิ่งทีพูดออกไปแล้วมันเป็นประโยชน์ถึงควรพูด สิ่งที่ไม่จริง รู้ไม่จริงก็ไม่ควรพูด ถ้าพูดแล้วมันไม่เป็นประโยชน์ รู้ว่าควรหรือไม่ควรด้วย

ควรหรือไม่ควรนี้ข้างนอกนะ แต่หัวใจมันรู้ของมัน มันนิ่งได้ มันหยุดของมันได้ ถ้ามันหยุดของมันได้ เห็นไหม “อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า” แต่เราเห็นคนนิ่งเฉยๆ เราว่าคนนั้นพวกคนโง่ คนโหนไปปดมดเท็จ พูดฉ้อฉล โอ๊ย.. คนนั้นฉลาด นี่เราไปมองกันตรงนั้น เพราะคนนั้นฉลาดมันกลิ้งไปตามกระแสโลก

สิ่งที่กลิ้งไปตามกระแสโลก เห็นไหม นี่สิ่งนี้ที่มันเกิดขึ้นมาในหัวใจมันเกิดมาจากไหน? เพราะสิ่งในหัวใจมันมีของมันอยู่นะ ที่มันมีของมันอยู่นี้เราไม่เข้าใจ เราไม่รู้ เราถึงว่าสิ่งที่ออกมานั้นมันเหมือนกัน มันเหมือนกันจากสมมุติแต่มันไม่เหมือนกันในธรรม พอมันไม่เหมือนกันในธรรมมันก็เป็นไปไม่ได้

การฉ้อฉล นี่ฉ้อฉลในธรรม ฉ้อฉลในธรรมนะแล้วมันรู้ สิ่งนี้เรารับประกันได้ว่ารู้ เพราะสรรพสิ่งในโลกนี้มันเป็นอนิจจัง

“สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา”

สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ต้องดับเป็นธรรมดา ความโกหก ความมดเท็จ สิ่งที่ว่าขอเงินพ่อแม่มา หรือฉกฉวย ไปฉกกระเป๋ากองใครมาก็แล้วแต่ มันใช้ไปมันต้องหมด มันอยู่กับเราไม่ได้หรอก พอหมดไปแล้วจะทุกข์ยากมาก นี่แล้วสายบุญสายกรรม เห็นไหม ไปติเตียนพระอริยเจ้า นี่ชาวพุทธว่าถ้าไม่เชื่อศาสนาเป็นบาปเป็นกรรม

ไม่! ไม่เป็นบาปเป็นกรรมหรอก แต่ถ้าเชื่อในศาสนาแล้ว เราเชื่อในศาสนา แล้วเราเห็นผิด แล้วเราไปติเตียน การติเตียนมันต้องหาเหตุผล การหาเหตุผล เราบอกพระองค์นี้ขี้โม้ พระองค์นี้พูดเกินความจริง นี่ไอ้การติเตียนอันนั้น ถ้าเป็นพระอริยเจ้ามันถึงเป็นบาปเป็นกรรม แล้วถ้าเราไม่เห็นภัยต่อไปเราจะติเตียน เราจะหาข้อมูลในเชิงลบ

หาข้อมูลตรงข้ามไป ตรงข้ามเห็นใหม่ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงสอนไว้
“กาลามสูตร” อย่าเพิ่งเชื่อ ให้พิสูจน์ก่อน

นี่ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา เราจะบอกว่าชาวพุทธจะบอกเลยศาสนา
พุทธนี้ยุ่งยากมาก ศาสนาอื่นทำอะไรก็สะดวกสบาย คำว่าสะดวกสบายนั่นมันศาสนาผี
นะ ถือผีคืออ่อนวอนขอ อธิษฐานตั้งใจขอ แต่ของเรานี้ศาสนาเราก็อ่อนวอนขอ
เหมือนกัน อธิษฐานบารมี ขอบรรพชาว่าเรามีเป้าหมาย เราขอแล้วเราประพฤติปฏิบัติ ใน
การสิ้นกิเลสมันเป็นการขอเอาไม่ได้ เราจะต้องประพฤติปฏิบัติ

การประพฤติปฏิบัติ คือของในร่างกายเรา หรือสิ่งของของเรา เราต้องทำความ
สะอาดของเราเอง แล้วยิ่งในหัวใจ นี่มันอยู่ในหัวใจของเรา เวลาสุขเราอยากสุขของเรา
เอง เวลาทุกข์เราไม่ต้องการของเรา เราต้องแก้ไขของเรานะ พุทธศาสนาสอนถึงการ
เอาชนะตนเอง การชนะตนเองสำคัญที่สุด แต่การชนะตนเองนี้ ชนะตนเองแล้วเป็นที่พึ่ง
ของหมู่คณะ เป็นที่พึ่งของบริษัท ๔

การว่าเป็นที่พึ่ง เห็นใหม่ ผู้ที่กล้าหาญ ผู้ที่มีสติจะความจริง การว่าเป็นที่พึ่งมัน
ต้องเป็นผู้นำ การเป็นผู้นำมันต้องมีแรงเสียดสีเป็นธรรมดา ถ้าแรงเสียดสีนี้เราจะพาหมู่
คณะไปทางไหน? การว่าพาหมู่คณะไปทางไหน โคนำฝูงถ้าฉลาด จะพาฝูงโคนั้นขึ้นฝั่ง
ถ้าโคนำฝูงนั้นไม่ฉลาด พาฝูงโคนั้นลงไปในวังน้ำวนนะ วังน้ำวนในชาติปัจจุบัน ตายไป
แล้วจะไปเจอเหตุการณ์ข้างหน้าอีกมากมายมหาศาลเลย เพราะกรรมดี กรรมชั่ว.. กรรมดี
มันส่งไปในทางที่ดี กรรมชั่วมันส่งผลให้ใจนั้น ไปทางชั่ว

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งเหตุผล ศาสนาแห่งความเป็นจริง เราทำคุณงามความ
ดี จิตใจมันจะเบา มันจะลอยขึ้น มันจะสูงขึ้น ทำแต่ความดีนินทา ทำแต่ความอาฆาต
มาดร้ายนะ จิตใจนี้มันจะต่ำ มันจะพาจิตใจนี้ให้ตกนรกอเวจี เห็นใหม่ นั่นมันเป็นความ
จริงของมัน โดยธรรมชาติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเกิดหรือไม่เกิด ธรรมะมี
อยู่โดยดั้งเดิม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วเป็นธรรมดา แต่ไม่มีใครรู้ว่าวิธีการทำดีทำอย่างไร?

ทำดีอย่างหยาบๆ นี่เสียสละทาน เห็นใหม่ เสียสละทาน การฟังธรรม ศิล สมาธิ
ปัญญา.. ในการปฏิบัติ ในการบังคับตนเอง ในความเพียรชอบ ในการบังคับจิตใจของ
ตัวเอง แล้วในการชำระล้าง นี่มรรคญาณ อริยัจจอันนี้ใครเป็นคนหรือคนมา นี่ว่าธรรมะมี

อยู่ ธรรมะมีอยู่ ธรรมะสำเร็จรูปมีอยู่ เห็นไหม ข้าวมันเกิดเอง ข้าวป้ามันเกิดเอง แต่เราเป็นมนุษย์ เราฉลาด เราเอาข้าวป้ามาปลูกเป็นข้าวนา เราแสวงหาของเราเอง จากข้าวป้าเราพัฒนาของเราขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิมคือข้าวป้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ธรรมในใจ วิธีการ เห็นไหม ธรรมะนี้เอาสังขารมา เอาธรรมะที่มีอยู่โดยดั้งเดิมมา สถิตในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยการประพฤติกปฏิบัติ โดยมรรคญาณ ในหัวใจดวงนั้น ทำเองทำจนสำเร็จลุล่วงแล้ว ถึงเอาธรรมอันนี้มาเผยแผ่ มาบอกวิธีการ ในการกระทำของเรา เห็นไหม ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ ไม่มีการกระทำ เราจะเข้าถึงธรรมนี้ได้ได้อย่างไร?

นี่พุทธศาสนาไง มันถึงต้องมีพื้นฐาน มันถึงต้องมีความมั่นคง ความมั่นคงใน อริยสัจ ความมั่นคงในความจริง เราถึงต้องจริง ต้องมีสัจจะ ต้องมีความจริง แล้วถ้ามันมี สัจจะ เห็นไหม คนมีสัจจะ คนมีความจริงจะเข้าถึงธรรม แล้วคนโง่ คนขี้ฉลาด มันจะ เข้าถึงธรรม มันจะเอาธรรมมาจากไหน? มันก็ธรรมไง มันก็เป็นนิพพานของมหายาน เห็นไหม

มหายานที่ดีก็มีนะ นิพพานของมหายานไง บอกว่านิพพานแล้วมาเกิดอีกก็ได้ นิพพานจะไม่ตายก็ได้ นิพพานเกิดอีกได้ แล้วที่ว่าลึกลับๆ ของเขา นี่ขี้ฉลาด กิเลสมันขี้ ฉลาดอยู่แล้ว เอาธรรมะก็ไปล้วงเอาจากกระเป๋าของพระไตรปิฎก ล้วงกระเป๋ามาแล้วก็มา อวดมาอวดกัน มันก็เลยจะขี้ฉลาดไง

นิพพานมาเกิดอีกก็ได้ นิพพานจะขี้ฉลาด จะโกงกินอย่างไรก็ได้ นั่นมันเป็น ความเห็นของเขา เราอย่าเชื่อ เราต้องเชื่อสัจจะความจริง ถ้ามใจตัวเองว่าต้องการอะไร? แล้วถ้าต้องการอะไรแล้วเราต้องมีเป้าหมายแล้วเข้าสู่เป้าหมายอันนั้นให้ได้ เราอยากได้ แต่เราอยากสุข อยากสบาย มันขัดแย้งกัน มันเป็นเรื่องของกิเลส เราอยากได้ดี แต่เราทำ ในสิ่งที่ไม่ดี แล้วความดีกับความไม่ดีจะเข้ากันได้ยังไง? ตั้งใจทำของเราให้ได้นะ เพื่อ ประโยชน์กับเรา เอวัง